

FÅNGTRANSPORT, fångstransport, m. 5. Fångars förflyttande från en ort till en annan.

FÅNGUTVEXLING, f. 2. Utväxling af krigsfångar emellan krigförande makter.

FÅNGVAKTARE, m. 5. — **TERSKA**, f. 1. Person, som i ett fängelse har uppsigt öfver fångarna och besörjer deras förplägning. — *Ss. F-boställe, -syssla.*

FÅNGVAKTMÄSTARE, m. 5. Den i ett fängelse, som har sig anförtrodd högsta tillsynen öfver fångarna, deras förvaring och förplägning.

FÅNGVÅRD, m. 2. sing. Omsorgen om fångars förvarande och förplägning.

FÅNGVÅRDSSTYRELSE, f. 5. Benämning på Styrelsen öfver fängelser och arbetsinrättningar i riket.

FÅNIG, a. 2. 1) Som saknar all omdömesförmåga, och derjemte är slö både i afseende på minne och känsla. — *Syn. Fjoskig, Stupid.* — 2) (fam.) Dum, enfaldig. — *Se Anm. under Fåne.*

FÅNIGHET, f. 5. Fullkomlig brist på omdömeskraft, förenad med slöhet i minnet och känslöförmögenheterna. — *Syn. Fjoskighet, Stupiditet.*

FÅNIGT, adv. Som en fåne.

FÅORDIG, a. 2. Som talat föga. — *Syn. Ordkarg, Enstafvig, Tyst af sig.*

FÅORDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara fåordig. — *Syn. Ordkarghet, Enstafvighet.*

FÅORDIGT, adv. Med få ord. *Svara, tala f.*

FÅR, n. 5. 1) Idislande djur med kantiga, vanligen något skruformigt höjda, ihåliga horn; ryggen kullrig; honorna merendels hornlösa. Bland de talrika arterna anmärkas isynnerhet: *Spanska F-et* (Merino), med stora, skruformigt vridna horn och fin, krusig ull; *Islandsfåret*, med 4 till 8 horn och grof ull; *Southdowns-fåret*, med stor, fet kropp och fin, nästan rak ull; *Bredsvansfåret*, med lång, bred och fet svans (hemma i Norra Afrika, Syrien och Södra Ryssland); *Dubbelsvansfåret*, som i stället för svans har två 50 till 40 marker tunga fettklumpar (finnes i samma länder som det förra); *Ungerska F-et*, med stora, upprättstående, skruformiga horn; *Guineafåret*, med puckel och slätt hår; samt *Hedsfåret*, litet, med svart, grof ull, och honorna ofta behornade, m. fl. (Talesätt) *Vara som ett f.*, låta göra med sig hur som helst; vara för mycket from och saktmodig. *Dum som ett f.*, mycket dum. — 2) (fig. fam.) From och enfaldig människa. *Han är ett f.* — 3) (bibl. fig.) *F-en*, de rättfärdiga. — *Ss. F-art, -dynga, -gödsel, -klippare, -klippning, -kött, -mjölk, -ras, -skoek, -slag, -stek, -svans, -tunga, -ull.*

FÅRA, f. 1. I. (prov.) Hona af Fårsläktet. — *Syn. Tacka, Fårtacka.*

FÅRA, f. 1. II. 1) Den i en linie fortgående urgröpfung i jorden, som uppkommer, då man kör med en plog. *Plöja f-ror i jorden.* — 2) Hvarje fortgående fördjupning i en yta, som liknar en sådan urgröpfung. *F-rorna på en gubbes panna.* (Fig.) *Fartyget plöjde djupa f-ror i vattnet.* Har sammansättningen Strömfåra.

FÅRA, v. a. 1. Göra fåror (bem. 2) i något. — *Fårande*, n. 4.

FÅRAD, part. af föreg. Som blifvit fårad. — Brukas adjektivt i följande bemärkelser: a) Som på ytan har urgröpfung, liknande fåror. *En f. panna.* — b) (bot.) *F. stjelk*, längs efter urhålkad med större och djupare strimor eller reflor.

FÅRAFVEL, fåråvl, m. sing. Fårs uppfödande och underhållande till nytta och bruk.

FÅRAHERDE, se *Fårherde.*

FÅRAHJORD, se *Fårhjord.*

FÅRAHUS, den äldre formen af det numera brukliga *Fårhus*.

FÅRAKLÄDER, m. 5. pl. (bibl.) Yttre sken af fromhet och rättfärdighet. *De komma till eder i f., men invertes äro de glupande ulfvar.*

FÅRAKTIG, a. 2. Enfaldig som ett får. — *Fåraktighet*, f. 3. — *Fåraktigt*, adv.

FÅRBETE, n. 4. 1) Gräs och örter på marken, hvilka betas af får. *Der är godt, dåligt f.* — 2) Begagnande af betesmark för får. *Hafva frött f. på skogen.*

FÅRBOG, m. 2. Bog af ett slagadt får, rå eller lagad till mat.

FÅRBRINGA, f. 1. Bringa af ett slagadt får, rå eller lagad till mat.

FÅRDÖD, m. 2. sing. Härjande fårsjuka.

FÅRBÄLLA, f. 1. *Se Fälla*, f.

FÅRFÄSTING, m. 2. En art af djursläktet Fästing, hörande till Spindlarnes klass och den ordning deraf, som kallas Qvalster, grå, svart ell. röd, vid uppsvällning stor som ett enbär, hvilket han ofta liknar; fäster sig på boskap, framför allt får, och suger sig der full med blod. *Ixodes ovinus.*

FÅRGRÄS, n. 5. *Se Fårsvingel.*

FÅRGÄRD, m. 2. 1) Kringstängd gård, för får. — 2) *Se Schäferi.*

FÅRHERDE, m. 2. pl. — *herdar*. Person, som har vård och tillsyn om en fårhjord. Ordets äldre form *Fåraherde*.

FÅRHJORD, m. 2. Hjord af får. Ordets äldre form *Fårahjord*.

FÅRHOSTA, f. 1. Torr hosta, sådan som får ofta äro utsatta för.

FÅRHUFVUD, n. 5. 1) Hufvud af ett får. — 2) (fig. fam.) Dum och enfaldig människa.

FÅRHUND, m. 2. En art af Husbundarna, raggig, med spetsiga, upprättstående öron; begagnas af fårherdar att bevaka och hålla tillsammans hjorden.

FÅRHUS, n. 5. 1) Hus, der får hållas instängda. — 2) (oegentligt) Afdelning i ett fåhus, för får. — Ordets äldre form *Fårahus*.

FÅRKAMEL, fårkamel, m. 5. *Se Lama.*

FÅRKOPPOR, f. 1. pl. Ett slags sjukdom, liknande koppor, som angriper får. Kallas äfv. *Fårskorf, Fårskabb.*

FÅRKORF, m. 2. pl. — *korfvar*. 1) (utan plur.; kollektivt) Korf, tillredd af hackadt fårkött. — 2) (med plur.) Så stor myckenhet af sådan korf, som är instoppad i ett så kalladt korfskinn. *En f. Två f-fvar.*

FÅRKREATUR, fårkreatur, n. 5. Husdjur af fårsläktet. Säges både om gumsar, tackor och lam, i skrift och räkenskapsstil.

FÅRKUMMER, m. sing. *Se Fårpuppor.*

FÅRLIK, a. 2. Som till utseendet liknar ett får.

FÅRLUS, f. 5. pl. — *löss*. Insekt med fyrkantig kropp och utan vingar, lik hästflugan; uppehåller sig i ullen på får, som den mycket plägar. *Melophagus communis.*

FÅRLÅR, n. 5. Lår af slagadt får, rått eller till mat tillagadt.

FÅROST, m. 2. 1) (utan plur.; kollekt.) Ost, beredd af fårsmjöl. — 2) Så mycket af sådan ost, som på en gång blifvit formadt i ett ostkar. *En f. Två f-ar.*

FÅRPELS, m. 2. (mindre brukl.) Huden med vidhängande ullen på ett levande får. Bör ej förblandas med *Fårskinnspels*. [— påls.]